

До Київського апеляційного адміністративного суду

Апелянта (позивача): Олійника Дмитра Вячеславовича,

Відповідач: Київська міська державна адміністрація,

вул. Хрещатик, 36, м. Київ, 01044,

засіб зв'язку – тел. 2541450,

електронна пошта: portal@kmv.gov.ua

**на ухвалу Окружного адміністративного суду м. Києва
від 25 травня 2011 р. у справі № 2а-7249/11/2670 (суддя Дегтярьова О. В.)**

АПЕЛЯЦІЙНА СКАРГА.

Оскаржувана ухвала отримана мною 02.06.2011 р. поштою пріоритетним рекомендованим листом, що може бути підтверджено зворотнім повідомленням про вручення (поштовий штамп свідчить про відправку не раніше 01.06.2011 р.).

Із залишенням без руху мого адміністративного позову з підстав, наведених оскаржуваною ухвалою погодитися не можу, у зв'язку з чим вона підлягає скасуванню з наступних підстав.

Судом неправильно витлумачені положення ч. 3 ст. 106 КАС. До мого адміністративного позову від 20.05.2011 р. була додана його копія для відповідача і таким чином були виконані вимоги щодо надання копій документів для відповідача. З позовом мною було також подано клопотання про долучення доказів і квитанцію про сплату держмита. Відповідно до п. 6 ч. 1 ст. 106 КАС вони віднесені до переліку документів та інших матеріалів, що додаються. Клопотання не можна вважати документом, що приєднується до позову, оскільки це є окремим процесуальним документом і ст. 133 КАС передбачено порядок вирішення клопотання на стадії судового розгляду. Надання копій клопотань за кількістю сторін справи КАС не передбачено.

Тексти оскаржуваних розпоряджень КМДА № 80 від 27.01.1997 р. і № 478 від 15.04.1997 р. «Про порядок розрахунків за житлово-комунальні послуги» самі по собі не є доказами по цій справі. Власне ці розпорядження є предметом оскарження (і суд з цим погоджується). Тому безпідставними є вимоги ухвали суду щодо надання копій цих розпоряджень (відповідно до ч. 2 ст. 106 КАС) саме в якості доказів. Тим більш, у судовому засіданні я збирався витребувати завірені копії цих розпоряджень у відповідача з наданням доказів їх державної реєстрації і опублікування (доведення до відому населення).

Так само необґрунтованим і безпідставним є зазначення судом такого «недоліку», як відсутність з мого боку клопотання про поновлення строку для звернення до суду. Щодо РКМДА № 80 строки мною не пропущені, оскільки про порушення ним своїх прав я дізнався 24.11.2010 р., після отримання повного тексту рішення по цивільній справі № 2-3386/1-10, що слухалася у Дніпровському райсуді м. Києва. Саме з цього рішення мені стало відомим, що _____ знаходиться у Дарницькому, Ватутінському, або Харківському районах м. Києва і відповідно «дія» цього РКМДА поширюється на мене, як мешканця будинку. Щодо РКМДА № 478 я дізнався про відсутність його публікації 28.01.2011 р. у ході розгляду справи № 2а-11889/10/2670 (а це є однією із заявлених мною підстав для визнання його нечинним).

Також у моєму позові було ясно і чітко вказано, що відповідно до п. 4 ч. 1 ст. 268 ЦК позовна давність не поширюється на вимогу власника або іншої особи про визнання незаконним правового акта органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим або органу місцевого самоврядування, яким порушено його право власності або інше речове право.

В даному випадку оскаржуваними розпорядженнями КМДА, як місцевого органу виконавчої влади, порушуються, окрім моїх немайнових прав (на що також не поширюється позовна давність), також і мої речові (майнові) права: право на перерахунки за житлово-комунальні послуги (ЖКП), повернення грошей, зайво сплачених фінансовому посереднику КП ГІОЦ: докази цього (рахунки КП ГІОЦ, квитанції КП «Липкижитлосервіс» про сплату ЖКП, розрахунки неіснуючого «боргу», листування з приводу перерахунків) були додані клопотанням, яке має бути вирішеним у судовому засіданні.

Отже судом також неправильно були застосовані положення ст. 99 КАС, відповідно до якої суду було потрібно звернути увагу, що вказаним положенням процесуального закону передбачені випадки для звернення до суду за межами шестимісячного строку. Спеціальне правило завжди підлягає переважному правозастосуванню перед правилом загальним.

Так, ЦК України (іншим законом) встановлені інші строки для звернення до суду. Статтею 268 ЦК, яка на відмінність від КАС є нормою матеріального права, встановлено, на які випадки позовна давність не поширюється.

Вказане узгоджується з положеннями ч. 3 ст. 99 КАС, якою встановлено, що для захисту прав, свобод та інтересів особи цим Кодексом та іншими законами можуть встановлюватися інші строки для звернення до адміністративного суду, які, якщо не встановлено інше, обчислюються з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи інтересів.

Таким чином, строки для звернення до суду з адміністративним позовом мною взагалі не були пропущені і у мене немає підстав виправляти неіснуючий «недолік». Відтак оскаржувана ухвала є необґрунтованою, незаконною і такою, що перешкоджає провадженню у справі.

Відповідно до ст. 19 Конституції ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством.

На підставі викладеного, керуючись статтями 8, 19, 55 Конституції, статтями 16, 27, 268 ЦК України, статтями 6, 13, 99, 185, 199, 204 КАС України,

ПРОШУ:

оскаржувану ухвалу Окружного адміністративного суду м. Києва від 25 травня 2011 р. скасувати і постановити нову ухвалу з направленням справи до суду першої інстанції для продовження її розгляду.

Додатки: *копії апеляційної скарги (для відповідача); копії ухвали від 25.05.2011 р. з поштовим конвертом і квитанція держмита (для суду).*

06 червня 2011 р.

/Апелянт Олійник Д. В./